

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922-02-17, iš Miuncheno - į Berlyną

Dar vieną žodelį Tau tarti, kol dar Tu ne taip toli, dar kartą tavo pagalbos paprašyti - kad tu neužmirštum manęs, kad tu man prieš išvažiuodama nors vieną žodelį parašytum.

Dar vieną žodelį Tau tarti, kol dar Tu ne taip toli, dar kartą tavo pagalbos paprašyti - kad Tu neužmirštum manęs, kad Tu man prieš išvažiuodama nors vieną žodelį parašytum. Jau kuris laikas - nuo tavęs nei žodelio, o dabar aš taip laukiu, dabar man tavo pagalba taip reikalinga! Žinai, Vanduk, man labai negerai yra - nusigyvenau visai. Kažkaip labai silpna, šis poperis[,] ant kurio tau rašau, atrodo visai žalias, galva sukas, ir jokių spėkų neturiu. Aš nežinau, ar tai vėl influenza sugrįžo, ar kas, bet tikrai jau kelinta savaitė, kaip aš gerai nesijaučiau, o dabar visai nusmukau. Vakar vakare buvau pas vieną iš čionykščių lietuvių, kol sėdėjau - buvo viskas gerai, tik kai atsikėliau - taip pasidarė negerai, kad išėjęs į gatvę visai eit negalėjau - išmušė šaltas prakaitas ir nieko nebesimatė. Tik kuriam laikui praslinkus vėl atsipeikėjau. Šiandie kažkas vėlei labai negerai, o naktį[,] rodos[,] turėjau karščio. Turbūt reikės šiandie eiti in daktarą. Ir dar kaip tyčia jau kuris metas neturiu nuo Tavęs jokios žinutės, nežinau[,] nei kas su tavim dedas. Ir todėl ūpas blogas ir prislėgtas. Jeigu gautau iš tavęs laiškėlį, rodos[,] būtų stipriau, rodos[,] atgytau kiek ir nusiramintau. Jeigu būtau sveikas, tai vis būtau ir dvasioj kiek stipresnis, ir taip liūdna nebūtų, ir toks apleistas nesijaustau. O dabar - ką gi aš galiu dabar bepadaryti! Kad dar šiandie sulaukti laiškėlį iš tavęs! Kad dar šiandie galėtau kiek atsikvėpti! O ką aš padarysiu, jei nei šiandie, nei rytoj laiškelio nuo tavęs nesulauksiu? Kaip aš ištesėsiu dar ir dar tokią liūdną neišbrendamą naktį, jei tu manęs neatlankysi!

Dar vieną vieną Tau žodelį pasakyti. Aš nežinau, kas tau bepasakyti, tik man taip nesinori beatsitraukti. Bet Tu nepyk ant manęs, kad aš Tau šiandie tesiskūsti tegaliu. Gal kada ir aš būsiu kiek stipresnis, galėsiu ir nebesiskūsti, galėsiu į žemę nebežiūrėti, galėsiu gyventi. Bet šiandie - ką aš padarysiu, kad taip yra, kad aš kitoks būti negaliu.

Vandukas mielas! Aš nežinau, kaip beprašyti, kad Tu neapleistum manęs, kad Tu atsimintum mane, kad Tu būtum su manim! Juk aš ne visuomet būsiu toks išglebęs!

Vandukai miela, neapleisk manęs, neapleisk!

Ką aš daugiau beprisišauksiu, kam aš daugiau begyvensiu, jei Tu neišgirsi manęs!

Būk palaiminta, Vandukai, būk palaiminta!

Tegu tau gera ir lengva bus, Vandukai man!

Bol

17/VI 22

KOMENTARAI